

РЕШЕНИЕ

№ 121

гр. Ловеч, 08.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, III СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА

Членове: ПЛАМЕН ПЕНОВ
РАДОСЛАВ АНГЕЛОВ

при участието на секретаря ВЕСЕЛИНА ВАСИЛЕВА
като разгледа докладваното от ПЛАМЕН ПЕНОВ Въззивно гражданско дело
№ 20224300500095 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 -273 ГПК.

С решение № 260010/03.12.2021 г., по гр.д. № 554/2019 г. на РС – Луковит, е отхвърлен предявеният от КР. ИВ. К. против П. АНГ. Й. и Т. Й. Т. иск с правна квалификация чл. 108 ЗС за ревандикация на поземлен имот с идентификатор ***** по КККР на село Ъглен, Община Луковит, с площ от 559 м², урбанизирана територия, ведно с построените в имота: двуетажна еднофамилна жилищна сграда с идентификатор *****.1 (68 м²), двуетажна еднофамилна жилищна сграда с идентификатор *****.2 (45 м²), едноетажна селскостопанска сграда с идентификатор *****.3 (76 м²) и едноетажна селскостопанска сграда с идентификатор *****.4 (21 м²). С решението съдът се произнесъл по отговорността за разносните, осъждайки КР. ИВ. К. да заплати на П. АНГ. Й. и Т. Й. Т. (общо) сумата от 500 лв.

Против решението е подадена въззивна жалба от КР. ИВ. К., в която се правят оплаквания за неправилност на обжалваното решение, свеждащи се до противоречие с материалния закон и необоснованост, в следените аспекти: безкритично кредитиране показанията на свидетелите, ангажирани от ответника, за сметка на показанията на свидетелите на ищеца; изграждане на необосновани изводи за установено от ответниците владение и игнориране показанията на свидетелите, ангажирани от ищеца, според които КР. ИВ. К. е посещавал имота, не го е напускат и не е допускат установяване на фактическа власт от друго; грешен извод за осъществен фактически състав

на придобивна давност от ответниците, при липсваща уговорка за предаване; неверен извод на съда за значението на предварителния договор като начало на установена от ответниците фактическа, при липсваща уговорка за предаване на владението върху процесния имот. Въз въззивната жалба е направено искане за отмяна на обжалваното решение, за уважаване на предявения иск и за присъждане на разноските по делото.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК от ответниците-въззиваеми е подаден писмен отговор, в който се дава становище за неоснователност на въззивната жалба, респ. за правилност на обжалваното решение. От въззиваемите се поставя акцент върху решаващите мотиви на районния съд, като се поддържа, че същите са обосновани, изградени в съответствие събраните в производството доказателства, а от правна страна се посочва, че решението е постановено при правилно приложение на материалния закон. В писмения отговор се прави искане за оставяне въззивната жалба без уважение, за потвърждаване на обжалваното решение и за присъждане на разноските по делото.

Въззивникът-ищец участва в съдебното заседание чрез процесуалния представител по пълномощие адв. Владислав Вутов, който поддържа жалбата, навежда доводи за нейната основателност, моли за отмяна на решението, за уважаване на предявения иск и за присъждане на разноските по делото.

Въззиваемите-ответници вземат участие в съдебното заседание чрез процесуалния представител по пълномощие адв. Б. Л., която оспорва въззивната жалба, като в хода на устните състезания излага съображения за правилност на обжалваното съдебно решение и прави искане за неговото потвърждаване и за присъждане на разноските по делото.

Ловешкият окръжен съд, след като прецени доводите на страните и извърши самостоятелна преценка на събраните по делото доказателства, приема следното:

Обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Предявеният ревандикационен иск се основа на следните твърдения: за придобито от ищеца по наследяване и дарение от родителите му право на собственост върху процесния имот, за сключване през 1999 г. на предварителен договор за продажба на същия имот между ищеца и Й. Т. Й.в (съпруг на П.Й. и баща на Т.Т.) и за липса на окончателен договор, поради неплащане на цената; за допускане през 2001 г. на И.ка Й. (дъщеря на Й. Й.в – купувача по предварителния договор) в имота чрез предаване на ключ, за да го наглежда; за липса на демонстрирано от нея и нейните близки намерение за своене на имота и за изявено такова от ответниците, чрез смяна патроните на вратите и недопускане на ищеца до имота. От ответниците е направено

защитно възражение за придобИ.е на имота по давност, чрез десет годишно владение, установено от месец август на 1999 г. - след сключване на предварителния договор от техния наследодател и заплащане на цената по предварителния договор. Първоинстанционният съд е обявил решението си, произнасяйки се по заявените от страните искания и възражения – с отхвърляне на предявения ревандикационен иск, поради уважаване защитното възражение на ответниците за придобИ.е на имота по давност.

С оглед извода за допустимост на атакуваното съдебно решение, съдът следва да провери неговата правилност по оплакванията, посочени във въззивната жалба (чл. 269 ГПК).

Като обсъди събраните пред първата и в настоящата инстанция доказателства по отделно в тяхната съвкупност и взаимовръзка и като съобрази становищата на страните, съдът приема за установено следното от фактическа страна:

От удостоверения за наследници (изх. № КЪН-98-1 от 10.04.2019 г. на Кметство с. Ъглен, Община Луковит) се установява, че И. К. Й.в е починал на 03.11.1978 г. и оставил за наследници по закон Г. И.ова Й., в качеството ѝ на преживяла съпруга, починала на 15.04.2001 г., и КР. ИВ. К., в качеството му на син (ищецът по делото). Г. И.ова Й. и И. К. Й.в са съпрузи от 1936 г., видно от акт за женитба № 7/25 от 1936 .

С Договор за покупко-продажба от 19.12.1964 г., извършена с Нотариален акт № 94, том I, дело № 188/19.12.1964 г. на Луковитския народен съдия, И. К. Й.в (наследодателят на ищеца) през време на брака му с Г. И.ова Й. придобил чрез покупко-продажба недвижим имот (застроено дворно място в с. Ъглен, с построените в него сгради. Същият недвижим имот е идентичен с процесния *****, което се установява от приетите удостоверения за идентичност на .

След придобИ.е на съответните идеални части по наследяване от неговия баща И. К. Й.в и по дарение от неговата майка Г. И.ова Й., извършено на 18.07.1997 г. с нотариален акт № 159, том I, дело № 758/1997 г. на РС Луковит, ищецът станал изключителен собственик на процесния недвижим имот.

На 02.08.1999 г. ищецът КР. ИВ. К. и Й. Т. Й.в сключили предварителен договор за покупко-продажба на процесния недвижим имоти, с който е уговорена продажна цена 4000 лева и срок за сключване на окончателен договор 01.05.2000 г. Установява се от приетото удостоверение за наследници (изх. № КЪН.22.1/11.02.2020 г. на кметство с. Ъглен, Община Луковит), че Й. Т. Й.в починал на 30.05.2017 г. и оставил за свои наследници П. АНГ. Й., в качеството ѝ на преживяла съпруга, Т. Й. Т., в качеството му на син (ответниците по делото), както и И.ка Й. Т.а, в качеството ѝ на дъщеря,

починала на 28.12.2018 г. като разведена, без деца.

Не се спори, че окончателен договор не е сключван, както и както е никоя от страните по предварителния договор не е предявила иск за обявяването му за окончателен.

Безспорно в отношенията между страните и ненуждаещо се от доказване (обявено с определение от районния съд) е, че към датата на предявяване на исковата молба и след това ответниците П. АНГ. Й. и Т. Й. Т. упражняват фактическата власт върху процесния имот. С нотариална покана рег. № рег. № 853, том 1, акт 25 от 26.03.2019 г. на нотариус В. И.ова рег. № 707 на Нот. камара, връчена на ответниците на 26.03.2019 г., ищецът е поканил последните да освободят имота от вещите си, както и да му предадат ключовете.

С оглед изясняване от кого се ползвал имота след сключване на предварителния договор и на какво основание, по делото са разпитани свидетели, чиито показания могат да се класифицират в две групи. Според едната (св. В.Д.в, Й. П. и И. К.), след сключване на предварителния договор КР. ИВ. К. не предал на купувача Й. Т. Й.в ключ от имота, заради неплащане на договорената цена от 4 000 лв., че около 2001 г., заради нейни семейни проблеми, ищецът позволил на И.ка Т.а (дъщерята на Й. Й.в) да ползва две стаи в една от постройките (първоначално да нанесе свой багаж, а впоследствие и да живее в тях), съгласявайки се тя да им направи освежителен ремонт. Според тази група свидетели ищецът продължавал да стопанисва останалите постройки и помещения, като изнесъл от тях само някои вещи (дрехи, снимки и картини) и да навестява имота, вкл. след 2013-2014 г., когато се установил да живее трайно в друго село (с. Дерманци), като сам си отварял портата за двора и влизал в една от сградите без съдействие от никого. От показанията на същите свидетели се установява, че след 2019 г. ищецът нямал достъп до имота, че при едно от посещенията ми в началото на същата година, установил, че патронът на вратата бил сменен, а портата залостена, че при поискване на ключа за имота, ответницата П. АНГ. Й. отказала да му го предаде, заявявайки , че той няма право да влиза, защото имотът е техен.

Според показанията на втората група свидетели (св. Д.И.а, А.А. и С.Т.Ц.) след сключване на предварителния договор от 1999 г., продавачът КР. ИВ. К. освободил имота, като купувачът Й. Т. Й.в е изнесъл част от намиращите се в него вещи (легла, бюфети, печки и др. останали в наследство от родителите му), закарвайки му ги в с. Дерманци. През 2003 или 2004 г. (на панаира на с. Ъглен) КР. ИВ. К. бил на гости със семейството си у св. Ц., като там дошъл и Й. Й.в, който му броил сумата от 1000 лв., заявявайки му че са си оправили парите за къщата. От показанията на същите свидетели се установява, че имотът следвало да се закупи за дъщерята на Й. Й.в (И.ка), която по това време работела в чужбина, че Й. Й.в и съпругата му били съседи на имота и за да имат облекчен достъп до него, избили проход през

оградата с техния, че до завръщане на дъщеря им И.ка Т.а в страната (през 2008 г.) те обработвали градината в двора. След като през 2008 г. И.ка Т.а се завърна от чужбина, тя започнала да прави ремонт на пристройката до двуетажната сграда, в имота – подменила изцяло покрива, /греди, мартаци, цигли, улуци/, изпълнила навес в предната ѝ част, направила баня, тоалетна, кухня, поставила алуминиева дограма, а по отношение на двора - ремонтирала дуvara, откъм лицето на имота, изпълнила нова врата откъм пътя. Докато се изпълнявали всички тези строително-ремонтни работи, К.К. не се е появявал в имота и не вземал отношение по тях.

Съдът кредитира показанията на втората група свидетели, защото те са непротиворечиви, логични и житейски приемливи. Ако от сключване на предварителния договор до 2019 г. ищецът К.К. е посещавал имота безпрепятствено и е дал съгласието си за обитаване на една от пристройките в него от И.ка Т.а (дъщерята на купувача по предварителния договор Й. Й.в), неясни и необясними остават поводите за появата му в имота, при проявената от него пасивност към извършваните от нея ремонти върху пристройката и оградата, надхвърлящи представата за тяхната реализация, с предоставено на Т.а безвъзмездно ползване на имота. Обемът и естеството на тези строително-монтажни работи изключват вероятността те да не бъдат забелязани при поява в имота, поради което съдът не кредитира показанията на първата група свидетели, казващи че от сключване на предварителния договор до 2019 г. ищецът продължил периодично да посещава имота безпрепятствено, наглеждайки го като негов собственик.

Установява се от заключението на съдебната техническа експертиза, прието от първата инстанция, че по кадастралната карта и регистри на с. Ъглен, одобрени със Заповед № РД-18-859/11.12.2019 г. на Изпълнителния директор на АГКК процесният имот представлява: Поземлен имот с идентификатор *****, находящ се в с. Ъглен, ул. Освобождение“ № 10, с площ от 559 м², урбанизирана територия, като в него са изпълнени: двуетажна еднофамилна жилищна сграда с идентификатор *****.1 (68 м²), двуетажна еднофамилна жилищна сграда с идентификатор *****.2 (45 м²), едноетажна селскостопанска сграда с идентификатор *****.3 (76 м²) и едноетажна селскостопанска сграда с идентификатор *****.4 (21 м²). При огледа на място, от експерта се потвърждава конфигурацията на имота по кадастралната карта – ъглово разположение с лице, откъм ул. „Освобождение“ № 10 (административният адрес на имота), откъдето се осъществява достъп (33 м) и към ул. „И. Вазов“ (16-17 м), на която има излаз една от сградите, на изток имотът граничи с имота на ответниците, а на юг – с имот на трето лице. От заключението се установява, че жилищна сграда с идентификатор *****.1 е на един приземен и един надземен етаж, че тя е стара, амортизирана сграда от периода на 30-те години на миналия век, а в конструктивно отношение е опасна за обитаване. Стопанските сгради с идентификатори № 3 и № 4 са разположени на граница с имота на

ответниците, като по-високата сграда (*****.3) е с врата за достъп и откъм имота на ответниците. Сграда с идентификатор *****.2 се намира в частта на имота между старата жилищна сграда и западната имотна граница. Същата е ползвана в последните години за живеене, като по плана на селото от 1975 г. е с площ от 40 м², функционалното ѝ предназначение е жилищно, а конструкция – масивна. При огледа ѝ от експерта се констатира, че жилищното ѝ предназначение е запазено, но с променена конфигурация в план – застроената площ е увеличена на 45 м², в пред сградата и като част от нея, по продължение на покрива е изграден навес на площ от 14 м². Тя е претърпяла основен ремонт и преустройство - частичната или пълна подмяна на покривната конструкция и цялостната подмяна на покривното покритие, както и изпълнено фасадното оформление (ремонт), пристрояване на съществуващата сграда с трето допълнително помещение, предназначено за санитарен възел с тоалетна и баня (преустройство). От експерта се констатира изцяло обновен интериор в помещенията. При първото помещение (дневната) с площ 17 м² и светла височина 2,50 м. - входната врата е от бял алуksiран алуминий, с размери 100/190 см, със стъклопакет и секретна брава, подовата настилка е от теракотни плочи, стените са на мазилка с цветен латекс, прозорецът към ул. „И. Вазов“ е ПВЦ 115/115 см, със стъклопакет и външни ролетни щори, обзавеждането е кухненско: горен и долен ред секционни шкафове с мивка алпака и смесителна батерия, готварска печка „Snaige“ на ток и газ с аспиратор, хладилник „Веко“ с фризер и ледогенератор. Второто помещение е преходно, с площ 17 м² (предназначение спалня) – подът му е с ламинат, а стените и тавана са с латекс върху мазилка, прозорците (на западната и на северната стена) са с ПВЦ дограма 150/150 см, в североизточния ъгъл на стаята е изградена камина, като обзавеждането се състои от спалня с нощни шкафчета и гардероб. В третото новопостроено помещение е обособено като санитарен възел и от него се влиза от дневната, през алуминиева врата с размери 70/190 см, подът и стените му са с теракотени плочи, на южната стена има прозорче 40/40 см, като обзавеждането му е с електрически бойлер, бяла фаянсова клозетна седалка с промивно казанче (моноблок), мивка среден форма със смесител. От заключението се установява, че едноетажната жилищна сграда идентификатор *****.2 е от 1964 г., че строително-монтажните работи, вътрешният ремонт и обзавеждането на същата сграда идентификатор са извършвани около 2008 г. и че вследствие на тях тя е в много добро състояние. Останалите сгради в имота (двуетажната жилищна и двете стопански) са стари (отпреди 1964 г.), амортизирани и с кратък остатъчен ресурс и в последните двадесет години не са извършвани никакви строителни и монтажни работи.

При така установените факти настоящата инстанция прави следните правни изводи:

Предявеният иск по чл. 108 ЗС за ревандикация на $\frac{1}{3}$ ид. ч. от правото на собственост върху поземлен имот с идентификатор ***** по КККР на село Ъглен, Община Луковит, ведно с построените в него сгради с идентификатори *****.1, *****.2, *****.3 и *****.4, е неоснователен.

Макар да е придобил собствеността върху имота (по населяване и по сделка дарение от родителите си), ищецът е изгубил правото на собственост, поради придобий.ето му по давност от И.ка Т.а – наследодател на ответниците (чл. 99 ЗС).

Направеното от тях правоизключващо възражение за придобий.е на имота по давност е основателно. Сключеният между КР. ИВ. К. (ищеца) и Й. Т. Й.в (наследодателят на ответниците) предварителен договор за покупко-продажба не прехвърля правото на собственост, като същият не е обявяван за окончателен, макар да има съществено съдържание на вида сделка и да е сключен в изискуемата писмена форма по чл. 19, ал. 1 ЗЗД. Независимо от липсата на уговорка в него за предаване на владееенето върху имота от продавача на купувача, при установените по делото факти се стига до несъмнен извод, че такова е било упражнявано след сключване на договора през месец август на 1999 г.

Владението е упражнявано от И.ка Т.а (дъщерята на купувача по предварителния договор Й. Й.в и П.Й., респ. сестра на Т.Т. – двамата ответници) - първоначално чрез родителите си, а след завръщането □ от чужбина, лично. След сключване на предварителния договор, родителите на И.ка Т.а стопанисвали имота и обработвали дворното място, като за улесняване на достъпа до него, те избили проход през общата с техния имот ограда. Тези им действия са изява на намерение за своеене от името на дъщеря им, доколкото имотът е следвало да се придобие за нея. След завръщане на И.ка Т.а в страната през 2008 г. насетне, тя установила лично фактическа власт върху имота, като намерението □ за неговото своеене се манифестирало чрез основен ремонт и преустройство на едноетажната жилищна сграда, в изпълнение на обновен интериор във всички нейни помещения, в ремонтиране на дуvara откъм лицето на имота, с изпълнение на врата откъм пътя. След тези преустройства и ремонти, И.ка Т.а заживяла трайно в едноетажната жилищна сграда, без ищецът да е смущавал нейното обитаване, нито да е повдигал въпрос за извършените в имота ремонти и преустройства. Освен, че са несъмнен израз на намерение за своеене, тяхното естеството и мащаб изключват вероятността да не бъдат забелязани от ищеца, при наглеждане на имота, както се поддържа от него и ангажираните от него свидетели, нито дават основание да се приеме, че се извършват от И.ка Т.а за

нейна сметка, само за да създаде подходящи условия на живеене. Те са се извършвали от нея именно с намерение за своене на дворното място със сградите в него, като ищецът не им се е противопоставял приживе на нея и на баща ѝ, именно защото не се е считал за собственик на имота. Само с това би могло да се обясни промененото негово отношение към имота след сключване на предварителния договор и данните за окончателно плащане на цената, изразяващо се в изнасяне на част от държаните там вещи и в непротипоставяне ремонтите и преустройствата, извършвани от обитаващата имота И.ка Т.а. С оглед на това съдът приема, че последната е упражнявала върху имота фактическа власт с намерение за своене – владение по смисъла на чл. 68, ал. 1 ЗС. Началото на владението се свързва след сключване на договора през месец август на 1999 г., като до 2008 г. то е упражнявано от И.ка Т.а чрез нейните родители, а след това до смъртта ѝ, лично. През този период владението не е било смущавано или прекъсвано. Владението е явно, с оглед естеството на извършваните действия по своене на имота. Продължителността на владението е над десет години, поради което към 2009 г. тя вече е била собственик на имота по давност (чл. 79, ал. 1 ЗС). Позоваването на придобивна давност има за последица придобиване на правото на собственост само при осъществяване фактически състав по чл. 79 ЗС. Позоваването обаче не е елемент от фактическия състав на придобивното основание по чл. 79 ЗС, а процесуално средство за защита на материалноправните последици на давността, зачитани към момента на изтичане на законовия срок (ТР 4-12-ОСГК, т. 2). Докато е била жива И.ка Т.а не се е позовавала на владението, защото не е имала повод. Ако приживе владелецът не се е позовал на владението, това може да бъде направено от неговите наследници в съдебен процес по спор за собственост (ТР 4-12-ОСГК, т. 3). В такава хипотеза е и направеното от ответниците, чрез направено от тях защитно възражение срещу предявения против тях иск по чл. 108 ЗС за придобиване на имота по давност. Доколкото И.ка Т.а е разведена и не е оставила низходящи, ответницата П. АНГ. Й. се явява неин наследник от втори ред (чл. 6 ЗН). Затова направеното от нея защитно възражение за придобиване на имота по давност се явява основателно, като последицата от това е отхвърляне на предявения ревандикационен иск, вкл. и против другия ответник Т.Т.. Независимо, че като наследник от следващия трети ред, той е изключен от майката, която сама наследява И.ка Т.а, основателността на направеното от нея възражение се проявява в отичане правото на собственост на ищеца, който го е изгубил именно, поради придобиването му по давност (чл. 99 ЗС) от наследодателката, с оглед позоваване на давността от призования към наследяване наследник. За уважаване на положителния установителен иск и на ревандикационния такъв, от значение е установяване правото на собственост на ищеца, а не това на ответниците. След като ищецът не е собственик на имота, само на това основание искът му чл. 108 ЗС подлежи на отхвърляне против двамата ответника.

По изложените съображения съдът приема за неоснователни

оплакванията във въззивната жалба. Съдът не е допуснал безкритично кредитиране показанията на свидетелите, ангажирани от ответника, за сметка на показанията на свидетелите на ищеца. Напротив, обсъдил е показанията на всяка от двете групи свидетели, и съпоставяйки ги взаимно и в съвкупност със заключението не вещото лице, е обяснил защо изгражда изводите си за упражнена фактическа власт от И.ка Т.а чрез нейните родители и манифестирано от тях намерение за своене чрез ползването на имота и извършваните преустройства и ремонти в него, вкл. липсата на изявени от ищеца претенции до нейната смърт. В този смисъл е неоснователно и оплакването за изграждане на необосновани изводи за установено от ответниците владение, вкл. за игнориране показанията на свидетелите, ангажирани от ищеца, според се установявало несъмнено, че ищецът КР. ИВ. К. е посещавал имота, не го е напускат и не е допускат установяване на фактическа власт от друго. Както се посочи по-горе, естеството и обема на извършените от И.ка Т.а ремонти и преустройства изключват вероятността те да не бъдат забелязани при посещение на имота, нито предполагат пасивност на собственика, допускат ползването му, първоначално за съхранение на багаж, а впоследствие с допускането ѝ да живее, за да бъде наглеждан. Така допуснатото от ищеца ползване на имота е несъвместимо не само с извършените от И.ка Т.а ремонти и преустройства, но и с изнасянето от ищеца на част от наличните в него вещи. Неоснователно е оплакването за изграден от районния съд грешен извод по осъществен в полза на ответниците фактически състав на придобивна давност, при липсваща уговорка за предаване на имота. Такава уговорка в предварителния договор не е част от неговото съществено съдържание, затова отсъствието ѝ не означава липсващо предаване на владението между страните по него. Предаване на фактическата власт върху имота е фактически въпрос, подлежащ на установяване с всички допустими от закона доказателствени средства. То би могло да се изразява най-разнообразни форми на поведение, в зависимост от вида на вещта или от нейното предназначение. Вписване предаване на владението на вещта в съдържанието на предварителния договор би могло да се третира единствено като признание на страната за този факт, облекчаващ доказването му. Същественото в случая е, че след месец август на 1999 г. се установява трайна и непрекъсната фактическа власт върху имота от И.ка Т.а, чрез извършване на явни и спокойни действия по неговото своене до

смъртта ѝ в края на 2018 г. (28.12.2018 г.).

Крайните изводи на двете съдебни инстанции по основателността на иска съвпадат, поради което първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

При този изход на делото въззивникът-ищец следва да заплати разноските на въззиваемите ответници, които са доказани в размер на 500 лв. (заплатено адвокатско възнаграждение).

Водим от горното и на основание чл. 271, ал. 1 ГПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № № 260010/03. 12.2021 г., по гр.д. № 554/2019 г. на РС – Луковит.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК КР. ИВ. К. , с ЕГН *****, с адрес: ***** да заплати на П. АНГ. Й. , с ЕГН ***** и Т. Й. Т., с ЕГН *****, двамата с адрес: с. ***** сумата от 500 лв., представляваща общ размер на сторените по делото разноси за въззивна инстанция.

Решението може да се обжалва пред Върховния касационен съд при наличие на предпоставките на чл. 280, ал. 1 ГПК, в едномесечен срок от връчването му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____